

for EU-oplysning, og før der ligger noget resultat af det, kan man jo ikke konstatere, hvor meget det er, der i givet fald skal skaffes.

Derudover er der sket det, at udenrigsministeren har meddelt, at udenrigsministeren ikke kan levere 800.000 kr., men der er mig bekendt ikke nogen, der har sagt, at man ikke er interesseret i det. Men det naturlige må være, at de 15 mio. kr., som EU-oplysningsnævnet har fået pr. år, bl.a. bruges til sådan noget her.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det sidste svar vil jeg da gerne takke for. Jeg opfattede det, som om man er positiv over for, at det kan lade sig gøre, og det er så et spørgsmål om at finde finansieringen.

Så er jeg glad for fru Elisabeth Arnolds spørgsmål omkring forbeholdene, fordi jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke lander i en diskussion bare om forbeholdenes overholdelse. Det er enormt vigtigt, at vi får en diskussion om betydningen af forbeholdene og indholdet i forbeholdene, og det er også det, jeg synes jeg prøvede at lægge vægt på i min tale.

Jeg nævnte ikke det retlige. Det er rigtigt. Og der sker meget på det retlige område, men det retlige har det specielle ved sig, at det retlige ikke siger, at vi ikke må være med. Det siger bare, hvordan vi skal være med, hvis vi vil være med altså, hvorimod det militære forbehold og forbeholdet mod ØMU'en siger, at vi ikke er med i ØMU'en, vi er ikke med i det militære. Det siger noget om indholdet, hvor det retlige siger, at vi godt kan være med på det mellemstatslige plan. Og der er det klart, at der er en hel del opgaver, der på det retlige område er grænseoverskridende, og som kræver et samarbejde i Europa, og en af dem – og det er så et klart svar – er asylpolitikken. Der er nogle områder i asylpolitikken, hvor det er nødvendigt, at vi laver et samarbejde i Europa, og det vil vi gerne være med til i SF. Det bliver så på mellemstatsligt plan. Det kan vi godt gøre på mellemstatsligt plan.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at det har vakt nogen undren i Dansk Folkeparti, at vi er begyndt med sådan et mærkeligt kapløb om at få placeret forespørgsler om EU. Når jeg husker et par år tilbage, så var det sådan, at Folketingets partier sagtens kunne enes om, at man havde en række store EU-debatter i løbet af et folke-

tingsår, hvad vi selvfølgelig under alle omstændigheder skal have. Men der er kommet sådan et eller andet ind i den her type debatter, så der er et kapløb mellem nogle, der gør, at når Enhedslisten her den 6. oktober stiller en forespørgsel, som bliver fremmet den 12. oktober, så er der nogle unionstilhængerpartier, der ikke kan tåle, at det er den forespørgsel, der så danner udgangspunkt for debatten, hvorfor de så den 30. november med fremme den 3. december skal have placeret deres forespørgsel på dagsordenen i dag. Jeg synes, det er noget mærkelig taktik, der må ligge til grund for overvejelser af den her karakter. Jeg skal bare stilfærdigt opfordre unionstilhængerpartierne til, at man finder tilbage til den gode gamle rytme om, at vi jo alle sammen, selvfølgelig også Dansk Folkeparti, ønsker en lang række EU-debatter her i salen, og at vi enes om at foreslå dem.

Statsministeren indledte sin redegørelse i dag med at opfordre os til, at vi talte om indhold, og at vi fik en seriøs debat om EU's fremtid. Og det var noget, der glædede os i Dansk Folkeparti at høre, og vi havde så en forhåbning om, at statsministeren selv ville lægge for. Desværre så har vi fra statsministerens side ofte hørt det modsatte, og det var heller ikke nogen undtagelse i dag. Ofte så taler man jo bl.a. om EU-politikken og forbeholdene på den måde, at forbeholdene er kommet under pres. Og jeg havde nær sagt, at det er jo mærkeligt, at man allerede før forbeholdene overhovedet træder i kraft, får formel virkning f.eks. på euro-området, taler om, at forbeholdene skal fjernes, fordi de nu er kommet under pres. Det er jo mærkeligt at iagttage, at de forbehold, man gav befolkningen for at få Maastrichttraktaten igennem i 1993, ikke engang kan nå at træde i kraft, før der skal lægges pres på befolkningen.

Vi kan se det på euro-området, vi kan se det på forsvarsområdet, og vi kan se det på det retlige område, hvor argumentationen stort set er den samme. Man gør alt, hvad man kan fra unionstilhængerpartierne side for at få Danmark med, og man argumenterer derudfra.

Jeg havde nær sagt, at det jo faktisk handler om, at regeringen vil nedbryde alle grænser i forhold til at bevare Danmark som en selvstændig nation. Både de, der er meget lidt synlige, men jo også de direkte synlige ved vores grænser til andre lande.

Vi har et repræsentativt demokrati i Danmark. Det er faktisk ikke bare på den måde, at